

LOV OG EVANGELIUM

Gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 10

15. desember 1985

21.årg.

Og det skjedde i de dager —.

Les Luk 2,1—15

Tre ganger finner vi uttrykket «og det skjedde» i juleevangeliet. Vi kan godt merke oss selve uttrykket. For julen taler om noe som virkelig skjedde.

Julen er ikke bare en midtvintersfest. Slik var våre fedres jul før de kjente evangeliet. Julen ble feiret til ære for noe som skjer om igjen og om igjen, hvert år på nytt. Når vintermørket er som dypest, vender det, og dagene blir lengre igjen. Det skjer hvert år. Men det som juleevangeliet taler om, skjedde «i de dager» da Augustus var keiser.

Det skjedde noe i keiserens palass. Det er det første. Det skjedde at det utgikk et bud fra keiser Augustus, at all verden skulle innskriveres i manntall. Underlig å tenke på det: Keiserens budskap var etter Guds planer. Guds Sønn skulle bli født i Betlehem. Keiseren traff sin beslutning, og alle måtte adlyde. Men keiseren måtte selv tjene Guds vilje, enda han ikke visste det.

Det skjedde noe i en stall. Det er det andre. Det skjedde at tiden kom da hun skulle føde. Maria fødte sin sønn, den førstefødte, og svøpte ham og la ham i en krybbe. Det hele var så liten en sak og

så upåaktet av mennesker, at det knapt var tale om den en gang i herberget. Men Guds engler så det, og gledet seg. Frelseren var født—.

Dette er det største og merkeligste som er skjedd i menneskenes historie. Ja, historieskriverne har ikke notert det. Men dette var større enn alt de har skrevet om. Guds Sønn av evighet kom her ned og ble født av en kvinne. Han ble vår bror.

På Betlehems marker jublet englene og sang: Ære være Gud i det høyeste, i mennesker Guds velbehag!

Og så skjedde det noe i hjertene. Det er det tredje. Og det skjedde da englene var farete fra hyrdene opp til himmelen, da sa hyrdene til hverandre: La oss gå like til Betlehem og se dette som har hendt, og som Herren har kunngjort oss!

Det som skjedde i stallen i Betlehem, trenger ikke å bli gjentatt. Men det som skjedde i hjertene, det skulle gjerne hende mange ganger — også i denne julen. Då blir det en god jul. For det de fikk se — det var Jesus, verdens frelser.

C. Fr. Wisløff i Dgl. Brød.

Jesus kommer igjen!

Men dette skal dere vite at dersom husbonden visste i hvilken time tyven kom, da ville han våke og ikke la noen bryte inn i sitt hus. Luk. 12,39.

Ved denne liknelsen om tyven vil den Herre Kristus vise oss faren ved ikke å være rede, når han kommer. Vi ville sikkert våke, dersom vi kjente timen han kom. Derfor er det nødvendig å våke til enhver tid. At dette er hensikten med liknelsen, ser vi av hvordan Herren selv anvender den: «Vær da også dere rede! For menneskesønnen kommer i den timen dere ikke tenker!»

For det første ser vi hvorledes disse ord av Kristus fullkomment tilintetgjør den drøm, at det med hans synlige gjenkomst bare skal begynne en herligere nådetid på jorden og ikke den ytterste dom. En Kristi gjenkomst på denne måten var jo ikke så farlig som tyvens. Kristus sier selv at når han kommer i sin herlighet, skal han dømme alle folk og det på den måten at bare de rettferdige skal bli innbudt til å arve det rike som var beredt dem fra verdens grunnvoll ble lagt. De andre skal vises bort til den evige ild.

Slik har også den apostolske tro vært fra begynnelsen av: «Før opp til himmelen ... skal derfra komme igjen for å dømme levende og døde». *Hvor lærde, hvor fromme og velmente de fortolkere enn måtte være, som taler mot de tydelige ord av Kristus selv, at han kommer til den ytterste dom, når han kommer i skyen, så må vi likevel frimodig forkaste og avvise deres fortolkning.*

Men det er også en annen drøm denne teksten tilintetgjør. Det er ørkelsløse sjeler som trøster seg med det at om de ikke er blitt forlikt med Gud her i tiden, skal de kunne bli det etter døden. Det skal også være en nådetid i åndeverdenen.

Men var dette sant ville ikke Kristus ha lagt disiplene så alvorlig på hjertet at de måtte være rede når han kommer. Ja, det ville være meningsløse ord, når Skriften sier: «*I dag, i dag*, om dere hører hans røst». «Se, nå er en velbehagelig tid, se, nå er frelsens dag!»

Nei, la ikke noen forføre dere! Det er jo klart for oss alle, hva Satan mener med dette! Får han bare lov til å bryte sannhetens kjede, fører han oss siden dit han selv vil.

Den Herre Kristus lærer altså, at når han komer, enten i døden eller i sin egen synlige gjenkomst, da er det forbi med nådetiden. Da står bare en avgjørende dom og evigheten tilbake. «Vær da også dere rede, når Menneskesønnen kommer,» sier han, rede og ferdige til da å gå med ham inn i bryllupssalen.

De som ikke da er rede, som ikke da har olje på lampen, men som først vil prøve å skaffe seg den, de blir stengt ute for evig. Slik lærer Jesus selv i Matt. 25. Disse jomfruene ropte og ba: «Herre! Lukk opp for oss!» Men nei — her ble det ikke gitt noen nåde — det var forbi med nådetiden.

Å, er det virkelig sant det som Herren har forkynt? Er det for evig forbi med all nåde, har det mennesket ganske tapt sin frelse, som ikke er rede når Herren

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir halde oppe av frivillige gaver.

Eksp: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.

Telefon 05/558363

Alt som har med bladet sin eksp.

blir sendt dit, som tinging, oppseiing og adresseforandring.

Gåver til bladet kan sendast kass. S.Bøhn postgiro 5 68 21 33

Red. Amund Lid, 5600 Norheimsund.

Tlf. 05/551080

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Ragnar Opstad

Opstadv. 38, 4350 Nærbø Tlf.04-433685

Kass. Sverre Bøhn, 5601 Norheimsund.

Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3530.21.00932

ØYSTESE TRYKKERI A/S

kommer, eller når han kaller dets sjel bort i døden?

Hva vår blinde fornuft enn måtte synes om det, han har dog sagt det, han, som er den evige dommer. Hvem skulle jeg tro, om jeg ikke trodde ham selv? Men da er det jo ganske forferdelig, en eneste time ikke å være rede — å sovne inn en eneste aften uten å ha full visshet om å ha Guds vennskap. Tenk om døden overrasker deg (den kommer jo som en tyv om natten), da våkner du ikke mer opp her i tiden. Da er du gått ufrelst inn i evigheten! Ikke noe ord kan uttrykke det forferdelige som da er hendt. For evig ufrelst! — For evig fortapt! Det er mot dette Herren advarer oss.

Vær rede, sier han. *Våk!* Men hva er da det å være rede?

Det må jo nødvendigvis bety at vi har det slik med Gud, som Herrens eget ord lærer at vi må ha det for å bli frelst. «Vi

må bli funnet ikledd, ikke nakne.» Vi må være ikledd «bryllupsklærne». Det er jo ord, som en må tenke over, når Herren sier at det dog fantes slike som skulle kastes ut i det ytterste mørke, blant dem som Guds nåde hadde innbudt og kalt til det bryllup, hvor han var brudgommen! Og det bare fordi de ikke hadde opplevd en sann omvendelse. De var ikke i den grad blitt avkledd og utarmet og hadde ikke i den grad mistet trøsten over sin egen fromhet, at de ikke lenger kunne unnvære Kristi rettferdighet og evangeliets ord om ham.

Dersom du ikke «har gjort en pakt med døden og et forbund med dødsriket», må du jo ta slike ord av Herren til hjertet og for hans ansikt spørre deg selv: Har *jeg* opplevd dette? Er Kristus, hans forsoning, hans rettferdighet blitt det viktigste for meg i mitt liv? Jeg ikke bare forstår og vet at det skal være slik, men det *er* virkelig slik i mitt liv? Tvinger min syndenød meg til å ligge ved nådestolen, til å «tvette mine klær i Lamets blod»? Da er du i sannhet «ikledd bryllupsklærne».

C. O. Rosenius

Virkelig fri

Joh. 8,31—45

Tale av Øivind Andersen

Jesus sa da til de jøder som var kommet til tro på Ham: Dersom dere blir i mitt ord, da er dere i sannhet mine disipler, og dere skal kjenne sannheten, og sannheten skal frigjøre dere.

De svarte Ham: Vi er av Abrahams ætt og har aldri vært noens treller; hvorledes kan da du si: Dere skal bli fri?

Jesus svarte dem: Sannelig, sannelig sier jeg dere: Hver den som gjør synd, er syndens trell. Men trellden blir ikke i huset til evig tid; sønnen blir der til evig tid.

Får da Sønnen frigjort dere, da blir dere virkelig fri.

Jeg vet at dere er av Abrahams ætt; men dere står meg etter livet, fordi mitt ord ikke finner rom i dere.

Jeg taler det jeg har sett hos min Far; så gjør også dere det dere har hørt av deres far.

De svarte Ham: Vår far er Abraham! Jesus sier til dem: Var dere Abrahams barn, da gjorde dere Abrahams gjerninger; Men nå står dere meg etter livet, et menneske som har sagt dere sannheten, som jeg har hørt av Gud; det gjorde ikke Abraham. Dere gjør deres fars gjerninger. De sa til Ham: Vi er ikke avlet i hor, vi har én far, Gud.

Jesus sa til dem: Var Gud deres Far, da elsket dere meg; for jeg er utgått fra Gud og kommer fra Ham; for jeg er heller ikke kommet av meg selv, men Han har utsendt meg. Hvorfor skjønner dere ikke min tale? Fordi dere ikke tåler å høre mitt ord.

Dere har djevelen til far, og dere vil gjøre deres fars lyster; han var en manddraper fra begynnelsen og står ikke i sannheten; for sannhet er ikke i ham. Når han taler løgn, taler han av sitt eget, for han er en løgner og løgnens far. Men meg tror dere ikke, fordi jeg sier dere sannheten.

La oss be om at dette skriftavsnitt må bli åpenbart for våre hjerter.

«Jesus sa til de jøder som var kommet til tro på Ham», står det. Adressen er meget tydelig. Disse jøder var ikke kommet igjennom til å bli frigjort, til liv i Gud. Men de anerkjente Jesus, og de ville tro på Jesus. På den måten skilte de seg meget ut fra jødene i sin alminnelighet.

Jesus taler med andre ord til mennesker som bekjenner sin tro på Jesus, men som ikke er kommet igjennom til liv i Gud; og dem har det alltid vært mange av. Det er mange av dem i dag, og det var mange også på Jesu tid. Dette er ikke noe nytt, og dette er vel den største vanskelighet for Guds rike, alle de som bekjenner seg til Jesus uten å være kommet igjennom til liv i Gud.

Jeg taler nok til slike her i kveld; vi møter dem over alt. Mange av dem er ivrige i tjenesten; mange av dem er ikke det minste redd for å bekjenne at de vil tro Jesus, og de vil gjerne evangelisere. Det er blitt moderne å evangelisere. De står på gatehjørner og deler ut traktater; de går på gatene og samler folk til møter, og mye annet. Men når det kommer til stykket, er de ikke frelst: de har ikke selv liv i Gud. Jeg har møtt mange av dem, og det er en trang jeg har i mitt hjerte, den trangten har jeg fått av Gud:

Tenk om jeg kunne få hjelpe noen av dem.

Hva har Jesus å si til slike? Ikke et breidende ord, ikke en anklage, ikke en dom, ingen trussel, *bare tilsagn og løfter*. Hvis ikke ordet «TILBUD» var blitt så inderlig belastet, så kunne en ha brukt det, men i forretningslivet, merkantilt, er dette ordet blitt ødelagt. Det brukes i alle slags reklamer for å narre penger ut av folk. Det gjør såvisst ikke Jesus.

Jesus kommer med budskap om gave, noe Han vil gi, noe Han vil gjøre, noe Han vil hjelpe oss med, uten å kreve vederlag av oss, uten å stille betingelser.

«Dersom dere blir i mitt ord», sier Han. Det kan også uttrykkes: «Dersom dere blir værende i mitt ord». Det er sannelig ikke småting Jesus har forkynt dem: Han har forkynt om seg selv at *Han er Gud*, se vers 24. «Det var derfor jeg sa at dere kommer til å dø i deres synder, for dersom dere ikke tror at *jeg er den jeg er*, da kommer dere til å dø i deres synder». Jesus sier her om seg selv: JEG ER DEN JEG ER! Det er Guds navn; det var det Gud sa til Moses. Med det gir Jesus seg ut for at Han er den som talte med Moses; det var Han som ga loven. Han er kommet i kjød og er blitt menneske. Det er ikke småting Han sier om seg selv! Han er Gud, kommet fra Gud. Han sier: «Jeg er kommet fra Gud». Han taler om sitt vesen, samtidig som Han sier: «Jeg er utsendt fra Gud».

De hadde ikke fattet denne tale, men Jesus hadde sagt det til dem. Han hadde sagt at Han er kommet for å sone deres synder med sitt blod, for å frelse dem. Dette hadde de hørt, og så sier Han:

«Dersom dere blir værende i mitt ord». Det samme sier Han idag.

Du som ikke kjenner Jesus: Du har hørt noe om Ham, du har hørt noe om det Han selv har sagt, og som ikke er menneskeord eller mennesketanker. Dersom du blir værende i det som Jesus har sagt om seg selv (og nå vil jeg understreke det:) Nettopp i det *HAN* sier om seg selv, og prøv nå å se bort fra det som mennesker finner på å si. At Jesus sier *Han er Gud*. At Jesus sier *Han har tatt bort våre synder*. Tenk om du ville bli værende i det! Hva da? DA ER DU I SANNHET EN JESU DISIPPEL! Det sier Jesus.

Jeg blir ofte presentert som bibelskolelærer eller misjonsskolelærer. Det liker jeg ikke, sant å si. Jeg ville heller bli presentert som en disippel. Dere skal ikke kalle noen på jorden for deres lærer, for én er deres lærer: KRISTUS. Jeg er en disippel.

Min store lykke og salighet er nettopp den jeg taler om nå, at jeg virkelig får lov å bli værende i Jesu ord. Da er du i sannhet en Jesu disippel, og du skal komme til å kjenne og oppleve sannheten. Det betyr ikke bare at du skal få se hvem du er, det får du nok se, ja. Men sannheten betyr: GUDS ÅPENBARING TIL FRELSE. Du skal få oppleve å se Jesus! Det er Jesus som er sannheten. Joh. 14,6: Jeg er *veien, sannheten og livet!* Han sier: Jeg er sannheten. Den som kjenner Jesus, kjenner sannheten, og den som får kjenne sannheten, får kjenne Jesus. Til Filip bruker Jesus så stort Ord: «Den som har sett meg, har sett Faderen». Jødene ville stene Jesus

fordi Han sa dette. (Joh. 10,30) Jeg og Faderen, vi er ett.

Jesus spør jødene: «Mange gode gjerninger har jeg vist dere fra min Far; hvilke av dem er det dere vil stene meg for?» Så svarer jødene: «For noen god gjerning stener vi deg ikke, men fordi du som er menneske gjør deg selv til Gud». Det var det Jesus gjorde. Han er det mest menneskelige menneske som har levd. Han gjør seg selv til Gud, fordi Han er Gud.

Dette kunne ikke jødene skjønne, men det var dette Jesus hadde sagt om seg selv og stadig vekk sier om seg selv. **DET ER DETTE HAN BER DEG OG MEG OM Å BLI VÆRENDE I!** Så hører du hva Han lover.

Har du noen gang for alvor prøvd å bli værende i dette ordet? Har du noen gang for alvor blitt stille for hvem Jesus er? Eller har du vært mere opptatt av hva du skal gjøre som kristen? Eller av dine opplevelser m.v.

Og jeg spør deg ennå en gang, dog ikke jeg, men Herren: Har du noen gang for alvor prøvd å bli værende i Jesu ord? En skulle tro at når en får et slikt budskap, at en skulle begynne å juble og glede seg. Det er jo i virkeligheten håp for den mest håpløse! Det er en veg som er åpnet for alle uten unntak. Her kan du ikke komme og protestere og si at du er en så forferdelig synder og stelt deg ille. Det var derfor Jesus kom, kjære venn. Du har stelt deg mye verre enn du vet! Det var derfor Jesus kom.

Ja, en skulle tro at folk måtte juble, men hva skjer? Dette budskapet kunne de ikke tåle. De sier: «Vi har aldri vært noens treller». De begynner å bli harme

nå. «Vi er av Abrahams ætt, vi har aldri vært noens treller, hvorledes kan da du si at vi skal bli fri?» Husk på at disse mennesker som Jesus taler til nå, de er meget religiøse, og de er høyverdige moralske mennesker som var nøye på sitt liv. «Vi har jo aldri vært noens treller vi».

Da evangeliet gikk opp for mitt hjerte etter at jeg hadde gått i tre år for å skulle omvende meg, og tilslutt måtte gi opp alt håp, da fikk jeg se. For første gang i mitt liv *virkelig se evangeliet*. Jeg fikk se hva jeg hadde visst hele mitt liv, og jeg ble fylt med takk.

Jeg var sekretær for en KFUM i Oslo. Det var i første halvdel av min studietid dette hente. Jeg gledet meg til å komme på møte og fortelle dette i den foreningen hvor jeg var sekretær; det var et budskap å komme med, og jeg visste at det var med mange av dem som det var med meg: De var ikke kommet igjen. Så skulle jeg fortelle dem det. Hva skjedde? De ble rasende! Vet du hva de sa? «Er ikke vi kristne?», sa de. Akkurat det sier de idag også. Idag sier de ikke: Vi er av Abrahams ætt, men de sier f.eks.: Er ikke vi døpt? Er ikke vi kristne? Eller: Har ikke vi bøyd oss i en vekelse? Var ikke vi på teltmøte? Gikk ikke vi fram og ga tilkjenne at vi overga oss til Gud? Hvordan kan du komme til oss og si at du skal bli fri? Mange andre ting sier man: Er ikke vi med i foreningen, i misjonen? o.s.v. Historien gjentar seg.

Da sa Jesus: «Sannelig, sannelig sier jeg dere: Hver den som gjør synd er syndens trell». Da tenker ikke Jesus på at de lever et umoralsk liv akkurat, Han ten-

ker nok på dem også, men Han tenker på det at et menneske som er i overensstemmelse med sin egen natur, han kan ikke gjøre noe annet enn det som er ham medfødt. Det er ikke mulig for noe menneske å gjøre noe annet enn det som er ham medfødt, ut fra hans egne naturlige forutsetninger.

Om et naturlig menneske prøver å leve som en kristen, prøver å innrette seg etter Guds ords formaninger, så blir han ikke noe annet enn det han er, om han prøver å leve slik som Guds ord sier at en kristen skal leve. Det er her jeg har pleid å bruke en illustrasjon: Om du dresserer en ape til å oppføre seg som menneske, så blir vel ikke apen et menneske ved å oppføre seg som menneske!

ET MENNESKE BLIR IKKE NOE ANNET ENN DET HAN ER! Det står i Bibelens siste kapitel: La den som gjør urett fremdeles gjøre urett, og den urene femdeles bli uren, og den rettferdige fremdeles gjøre rettferdighet, og den hellige fremdeles bli helliggjort. **DET MÅ KOMME ET NYTT LIV INN I MENNESKET FØR DET KAN BLI NOE NYTT!** Han må bli fri, som Jesus sier i ordet her, ellers kan han ikke gjøre noe annet enn det han er.

Jesus sier: «Hver den som gjør synd er syndens trelle». Om synden er religiøs eller moralsk, så er den dog synd. Det naturlige menneske kan være pent og moralsk, men det er like fullt Gudfiendtlig, og det finnes ikke større hindring for mennesket til å bli frelst enn menneskets religiøsitet. Det er ingen ting som binder mennesket slik til det gamle menneske, som greier å forandre på det gamle men-

neske for å få det til å se pent ut. Dette hadde disse jødene greid.

Trellen, den som prøver å leve som en kristen uten å være det, han blir ikke i huset til evig tid. Her i tiden ferdes han i Guds hus, som er de troendes menighet. Sønnen med liten s (Guds barn) blir der til evig tid. De som er frigjort, de blir i huset til evig tid.

«Får da SØNNEN (med stor S, Jesus) frigjort dere, da blir dere virkelig fri.

Så sier Jesus: «Dere står meg etter livet». Det er mange som står Jesus etter livet idag også. Det kommer til uttrykk når vi taler om slike ting som vi er inne på nå. Når vi riktig kommer inn på spørsmålet om HVEM JESUS ER, kommer inn på hva Jesus virkelig har gjort, virkelig kommer inn på evangeliet, så kommer motstanden idag også, anstøtet. Så blir det som Jesus sier:

«Hvorfor skjønner dere ikke min tale? Fordi dere ikke tåler å høre mitt ord». «Dere står meg etter livet, fordi mitt ord ikke finner rom i dere».

Denne motstand mot evangeliet får en Herrens tjener oppleve ofte idag. Det kommer av at det ord som Jesus ber oss om å bli værende i, det har ikke funnet rom i dem. De påberoper seg å ha Gud til Far. «Vi er ikke avlet i hor; vi har én far: Gud». Det er populært å snakke om Gud som alle menneskers far idag.

Da sier Jesus; og merk deg det: «*Var Gud deres Far, da elsket dere meg*». Der har du kjennetegnet. Du kan kjenne om et menneske har Gud til Far på hans forhold til Jesus.

Finner ikke Jesu ord rom i et menneskes hjerte, så har han ikke Gud til Far! «Den som nekter Sønnen, har heller ik-

ke Faderen. Den som bekjenner Sønnen, har også Faderen». «Var Gud deres Far, da elsket dere meg, for jeg er utgått fra Gud og kommer fra Ham». Han er altså Gud. «Jeg er heller ikke kommet av meg selv, men Han har utsendt meg».

Han er Gud, og Han er utsendt av Gud. «*Dere har Djevelen til far*». Husk på at det ikke er jeg som sier dette. Dette er ikke en såkalt teologisk oppfatning; Det er Jesus som sier det.

Hvem skal vi tro, om vi ikke skal tro Jesus i en slik sak? Det er forferdelig å tenke på at djevelen binder menneskene, holder menneskene som sine tjenere, fordi de er religiøse. Det er i deres religiøsitet menneskene farer mest vill:

«Meg tror dere ikke, fordi jeg sier dere sannheten». Det ligger for det naturlige menneske å tro løgnen. Djevelen er en manndraper fra begynnelsen, og fra begynnelsen har det gått ut på for ham å føre oss inn i den evige død; det er hans siktepunkt, det er hans formål. Han er en manndraper fra begynnelsen; hans våpen er løgnen, og den passer for det naturlige menneske.

Men det Jesus sier, det passer ikke; det er stikk imot vår natur. Så spørres det om *hvem vi vil høre på*.

Nå vil jeg ikke oppholde meg mere med motstanden mot evangeliet, men jeg vil gå tilbake til det vi begynte med.

Jesus sier at dette er *et budskap som gjør oss mennesker fri*, såsant vi blir værende i det. Hva er det egentlig for et budskap? Jeg har nevnt at det er et budskap om at JESUS ER GUD. Dette menneske Jesus Kristus, Han er altså Gud. Når du ser Jesus, da ser du Gud. Når du hører Jesus, da hører du Gud.

Når du har Jesus, da har du Gud. Der som har Jesus, han har selve sannheten. Denne frelser Jesus Kristus, Han tok bort våre synder på Golgata kors. Han bar våre synder på sitt legeme på treet. Ved Hans sår er dere legt. Det sier Guds ord.

GUDS SØNN HAR GJORT MEG FRI! Det var det jeg fikk se, og nå må du høre hva jeg sier: Guds Sønn *har* gjort meg fri. Det var ikke noe Han skulle gjøre. Det var ikke noe jeg skulle vente på skulle skje inni meg. Det hadde jeg gått og ventet på i nesten tre år, men det hadde ikke skjedd. Det var ingen ting skjedd, annet enn det som galt var, så langt jeg kunne se.

Men så fikk jeg se at det var jo gjort for 2000 år siden omtrent. Da gjorde Guds Sønn meg fri! på korset. Det er stor forskjell på å vente på noe Jesus skal gjøre i hjertet og på å tro noe som er fullført og fullbragt, meget stor forskjell.

Det kom så for meg noe som hendte tirsdag i den stille uke i 1937. Jeg satt hos en av mine venner i Luster i Sogn og spiste frokost, da kom det telefon fra sanatoriet: Kom med en gang, det er en som ligger for døden; vi sender en bil og henter deg. Det var en troende søster som sendte bud på meg. Det tok fem minutter, så var bilen der. Jeg gikk rett fra bordet og ble kjørt til sanatoriet. Da jeg kom bortover en korridor, sto det noen utenfor et rom; det var de pårørende som ikke orket å være inne. Da jeg kom inn, lå det en der, og det var tydelig at der var det ikke lenge igjen.

«Jeg tør ikke dø. Jeg kan ikke dø. Jeg må ikke dø». Det var ikke godt å vite

hva en skulle si med en gang, men jeg sa: «Hvorfor ikke det?» Det kom ikke noe egentlig svar. Jeg sa: «Jeg vet det. Jeg vet hvorfor du ikke kan d : Du kan ikke gjøre regnskap med Gud! Er ikke det sant?» «Ja, ja».

«Nå skal du høre på meg og ikke tenke på noe. Du har bare trettet meg med dine synder og voldt meg m ye med dine misgjerninger, og det vet du er sant». Da kom det et stønn:  h, ja! «Jeg, jeg er den som utsletter dine misgjerninger for min skyld, og dine synder kommer jeg ikke ihu. Det har Jesus gjort, det er ferdig». « , si det en gang til». Jeg sa det en gang til, og to ganger og ti ganger, og jeg sa til den troende søster som hadde bedt meg komme: Her er det ikke noen tid å spille! Les dette ordet og ikke noe annet, og fortell:

GUDS S NN HAR GJORT OSS FRI! Mot all formodning kom hun seg litt da det led mot kvelden. Neste dag var hun såpass at hun kunne snakke litt mere, og så vitnet hun for sine pårørende: Jeg er frelst! Jesus har gjort meg fri! Det er jo fullbragt, det er jo ferdig! Skjærtorsdag morgen gikk hun hjem til Jesus.

Tenk om jeg hadde sagt til henne: Ja-da, Jesus Han kan frelse deg, Han. Hva hadde skjedd da? Jeg tør ikke tenke på hva som hadde skjedd; hun hadde ikke blitt frelst.

Jeg vil spørre dere, kj re venner, hvis jeg taler til noen som forkynner Guds ord: Hvorfor sier man til mennesker at Jesus kan frelse deg her i kveld? Hvorfor sier man det? Hvorfor sier vi ikke: Jesus har gjort deg fri for 2000 år siden. Det er det du skal sette din lit til. Det er

et annet budskap, det. Det er ikke noe evangelium å komme til menneskene med at Jesus kan frelse deg i kveld. Det er nok av dem som har gått i årevis med det, og de er akkurat like langt. Men det er ikke det Jesus ber oss om. Han ber oss om å bli værende *i det som Han sier!*

Jeg er så ulykkelig over at folk tror mere på det jeg kan, enn på hva Jesus sier, og det er ikke alltid det faller sammen. Jeg er redd for at djevelen er ute for å lure oss, og for å få oss til å forkynne noe som ligner evangeliet veldig, men ikke er det. Det er ikke noe som er så farlig som det som akkurat ligner noe, men ikke er det rette. Nå vil jeg forkynne deg i Jesu navn:

GUDS S NN HAR GJORT DEG FRI! Det var det som skjedde på korset! Det er det du skal bli værende i. Du skal ikke vente på noe som skal skje inni deg. Du skal ikke vente på noen opplevelse som kommer dalende ned fra himmelen. **DU ER FRI VED   SETTE DIN LIT TIL AT JESUS HAR GJORT DEG FRI!**

Vognmann Hansen i Trondheim ropte tvers over Kongens gate til en av sine forhenværende svirebr dre og spurte om han var frelst. «Jeg må vel se til å få det iorden snart», svarte han. «Nei, gutt, det nytter ikke det. Det er gjort for 2000 år siden det, far, så det nytter ikke», sa han. Jeg kjente vognmann Hansen, og jeg kjente han som dette ble sagt til, og han fortalte at da det led ut på dagen, så gikk det opp for ham:

«Det skjedde for 2000 år siden det, far!» Du kan ikke gjøre noen ting. Du kan ikke bli noe annet enn det du er. Men nå skal du høre at dette som du

kjenner nå, dette forskrekkelige hjertet ditt, denne motstanden mot Gud som du går med inni deg, all denne forferdelige urenheten og vederstyggeligheten du bærer på, og lyster som er slik at du kan ikke si det høyt: Din egoisme, din selvhevdelse og æresyke, for ikke å snakke om alt det fusk og fanteri og uærlighet og hykleri som er i deg, og det vet du om.

For snart 2000 år siden ble du kjøpt fri fra alt det som lever i ditt hjerte idag. Hører du det? Vårt gamle menneske ble korsfestet med Ham, sier Guds ord, og Paulus sier: En er død for alle, *derfor* er de alle døde. Apostelen vitner: Jeg er korsfestet med Kristus, jeg lever ikke lenger selv.

Kan du ikke ta imot dette og høre dette, for det er dette du skal bli værende i. Alt hva du er, hva du kjenner og føler; alt hva du har gjort og tenkt og ment og følt og opplevd, for ikke å tale om alt hva du har forsømt, det som du burde ha gjort, men ikke har gjort:

JESUS HAR KJØPT DEG FRI!

Det er det du skal få møte Gud med på dommens dag. Det står om dem som blir i dette: «Det er ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus». Dette er Guds ord. Dette er evangeliet. Evangeliet er budskapet om en fullbragt frelse, ikke om en frelse som skal skje en gang i fremtiden, eller i våre hjerter opplevelser. Du kan skjønne at når du begynner å stole på dette, så vil hele tilværelsen bli ny. Da skjønner man hva Jesus mente når Han sa: «Får da Sønnen frigjort dere, da blir dere virkelig fri». Ja, i sannhet! Man får aldri høre nok om denne

frigjøring, når du først har fått se den og høre den.

Vil du ta med dette, ikke fra meg, men fra Jesus. Det var derfor Guds Sønn ble menneske. Det var derfor Jesus kom. Guds Sønn har gjort deg fri.

Hva tror du vi har den dagen vi skal gå ut av denne verden? Jeg besøkte vår venn Lars Berg i sommer; han fikk hjemlov senere. Det var en opplevelse. Vet du hva han lå og sang?

Mitt hjerte i meg ler, når jeg min grav beser. Min død er fergemann til livets vakre land.

Slik gikk han ut av verden. Vet du at naboen kom til ham og overga seg til Gud på hans dødsleie. Han hadde ikke tenkt å gjøre noe eller si noe, men han var et eksempel på at når det ene nødvendige inntar hjertet, så blir en et vitne, og så begynner en å vitne for Jesus uten å tenke på det, helt til han sluknet. Hvordan kunne det ha seg? Salmen begynner med det: Guds Sønn har gjort meg fri. Ære være Ham! Amen.

Ja, Jesus, vi takker deg for at du har forunt oss å få høre dette igjen. Herre, dette er ditt ord. Dette kunne ikke vi forkynde, Herre. Vi takker deg fordi du hører vår bønn og taler til vårt hjerte. Amen.

Guds ord, det skarpe sverd

I Hebreerbrevet 4,12—13 finner vi denne alvorlige og alltid aktuelle påminning: «Guds ord er levende og kraftig og skarpere enn noe tveegget sverd, og trenger i gjennom, intil det kløver sjel og ånd, ledmot og marg, og dømmer hjertets tanker og råd, og ingen skapning er usynlig for hans ansigt, men alt er nakent og bart for hans øyne som vi har å gjøre med».

Den sammenheng denne påminning fremstilles i, maner oss til alvorlig oppvåkning, selvprøvelse og trøst. Vi ser her hvorledes Gud forsøker å redde dem som på tross av Guds eviggyldige ferdige frelse ikke når frem, på grunn av vantroens forførelse. Derfor svinger han sitt ords tveeggete sverd for å dømme våre hjerters formørkede tanker og råd. Han sverger i sin hellige vrede at uten at vi bøyer oss for hans rettferdige dom, kommer vi ikke inn til hans hvile. Kan vi merke dette omsorgsfulle sverd i blant oss i dag? Eller er det blitt mer og mer i vår forkynnelse og arbeidsmetoder at vi først sliper ned det skapeste av sverdet før vi bruker det, for å beholde mest mulig oppslutning om vårt arbeid for Gud?

Vi må påminne hverandre om at det er Gud vi har å gjøre med. Han ser det. Ordet Jesus, som alle ting er skapt ved, og dømmes ved, og frelses ved, er Guds tveeggete skarpe sverd.

Alt hva vi er av oss selv i vårt kjøts faldne natur er under forbannelse i Guds hellige dom. Men i Guds eviggyldige

frelsesråd har Gud tilegnet oss Jesus, vår evige stedfortreder. Fra vi er i mors liv til vi går ut av verden er vår arvesynd og hele vårt syndeliv tilregnet Ham. Guds Sønnns hellige gudvelbehagelige liv er tilreknet hver eneste hjelpeløse synder på jord som tror på Jesus, hver den som ikke i vantro har noe utenom — bare stedfortrederen å stå for Gud med. Derfor er vi inbudt til Nådens trone. (Hebr. 4,16). Vi som strøk og stryker i alle fag i eksamen hos Gud, har Gud gitt å få stå for Ham med Jesu, vår stedfortreders eksamens papirer og bære nådens frukt der vi er blant våre medmennesker.

Kristoffer Høie

Kamelen og nålauga

(Markus 10,17—27)

Ein dag Jesus og læresveinane hans gjekk etter vegen, sprang ein mann fram på vegen og fall på kne for Jesus og spurde han: Gode meister, *kva skal eg gjera so eg kan vinna eit æveleg liv?*, og han er ikkje åleine som spør slik. Det naturlege menneske spør alltid slik når det blir vakt, og ser at livet her i verda varer ikkje, og at alt her i verda er forgjengelig.

Jesus svarar på det han blei spurt om: *Kva skal eg gjera?* Boda kjenner du: Du skal ikkje gjera hor! Du skal ikke drepa! Du skal ikkje stela! Du skal ikkje vitna rangt! Du skal ikkje slå under deg annan manns eigeidom! Du skal æra far din og mor di.

Mannen svara: *Meister, alt dette hev eg halde frå eg var ung.*

Kan du sjå Jesus opp i augo, han som ser og kjenner alt, og seia det same som denne mannen? Jesus motseier han ikkje når det gjeld denne påstanden, men det står at Jesus såg på han og fekk han kjær. Det viser at Gud ser vel på at menneske lever etter Guds bud frå ungdommen av. Men når det gjeld spørsmålet om frelse og evig liv viser Jesus her at det er ikkje nok. So sa Jesus: *Eitt vantar deg*: Gå bort og sel alt det du hev, og gjev det til dei fatige, so skal du få ein skatt i himmelen; kom så og fylg meg! Ved det ordet for det ein skugge yver anlitet hans, og han gjekk sturen bort; for han åtte mykje.

Jesus og læresveinane sto og såg etter han, og då sa Jesus til læresveinane sine: Kor vant det er for den som eig mykje å koma inn i Guds rike: Det er lettare for ein kamel å ganga gjennom eit nålauga enn for ein rik å koma inn i Guds rike; Då står det at då læresveinane haurde det vart dei forferde og sa til kvarandre: *Kven kan då bli frelst?*

Jesus svara dei: *For menneske er det umogeleg, men ikkje for Gud; for alt er mogeleg for Gud.*

Det er døra inn i Guds rike, Jesus samanliknar med eit nålauga, og den som spør kva eg skal gjera for å koma inn blir samanlikna med ein kamel. Reint forstands-messig forstår me at det er umogeleg, men noko heilt anna er det når du forsøkjer å koma inn og ser og erfarer at det er umogeleg for deg.

Du synest nok at her må Jesus ta alt-for svært i med dette bilete. Men den dagen du står utanfor den tronge døra, vil du gi Jesus rett.

Kva er så dette «nålauga» som fører inn i Guds rike?

Det har Jesus alt svara på og vist oss i denne likninga. Og på same vis Jesus svara denne mannen, slik svarar han alle som spør: Kva skal *eg gjera* for å bli frelst, for å arva evig liv?

Boda kjenner du: Du skal ikkje gjera hor, du skal ikkje drepa, du skal ikkje stela, du skal ikkje vitna rangt, du skal ikkje slå under deg annan manns eige-dom, du skal æra far din og mor di! Med andre ord er «nålauga» Guds lov slik Gud har gitt oss den i Bibelen-Guds eige ord. Ved andre høve sa Jesus: Gjer det, så skal du leva. Ein annan spurde Jesus: Meister, kva bod er det største i lova? Jesus svara: Du skal elska Herren din Gud av heile ditt hjarta og av all din hug og av alt ditt vit. Dette er det første og det største bodet i lova. Men det er eit anna som er like stort, og det er: Du skal elska nesten din som deg sjølv. På desse to boda kviler heile lova og profetane.

Har du prøvt å elska Gud over alle ting, med alt i deg? Det er det første steg på frelsens veg — den som ikkje prøver det, blir verande under synda og døden si lov, på fortapinga sin veg.

Eitt vantar deg! sa Jesus til denne mannen: Kva var så dette eine som vanta han for å arva evig liv? Jau, endå han trudde om seg sjølv at han hadde halde alt lova kravde, så visste han ikkje at han fall i det fyrste og største bodet. Han visste ikkje at han elska alt det han åtte meir enn Gud.

Det trur eg var grunnen til at Jesus ba han selja alt han åtte og gi det til dei fatige, for at han skulle sjå at han elska rikdomen i verda meir enn Gud og hans

frelse, og at han skulle sjå at Han elska rikdomen i verda meir enn Gud og hans frelse, og at han elska seg sjølv meir enn nesten — dei fatige.

Om nå han hadde gjort slik Jesus ba han, trur du han hadde fenge evig liv av den grunn? Nei! evig liv kan ikkje kjøpast korkje for pengar eller ved gode gjerningar. Tenkjer du slik, og tyder dette ordet slik at det går an, så les kva Filip sa til trolmannen Simon som kom til trua og helt seg nær inn til Filip: «Forbanna er sylvet ditt, og du sjølv med, fordi du tenkte du kunne kjøpa Guds gåva for pengar! Du hev ingen del eller lut i dette ordet; for hjarta ditt er ikkje rett for Gud (Ap.gj. 8,9—24).

Det er ikkje det du manglar, som står i vegen for å bli frelst, men det er det du har, det som hjarta reknar med og set si lit til. Det er det eine som vantar deg, det som står i veien for At Jesus kan få «gi deg ein skatt i himmelen, og kom så å fylg meg».

Er du ein av dei som har erfart at for deg er det umogeleg, og som spør med læresveinane: Kven kan då bli frelst? Då vil eg be deg: Gjer ikkje det denne mannen gjorde: Han gjekk sorgfull bort. Det kosta for mykje.

Jesus sa: For menneske er det umogeleg, men ikkje for Gud; for alt er mogeleg for Gud. Det eg og du ikkje kunne, *det gjorde Gud* då han sende Jesus. Jesus kom ikkje for å avlysa lova, men for å oppfylla den: «De må ikkje tru eg er komen for å avlysa lova og profetane. Eg er ikkje komen for å avlysa, men for å fullføra (oppfylla). Matt. 5,17. Derfor står det i Rom. 10.4: «For Kristus er endelykta åt lova, til rettferd for kvar ein

som trur». Det vil seia at lova er ikkje lenger frelseveg. Då kristus kom, og *gjekk gjennom «nålauga» i staden for oss*, og me les i Hebr. 7,18: For eit bod som fyrr galt, vert avlyst, av di det var maltlaust og gagnlaust — for lova førde ingen ting fram til fullkomenskap — og ei betre von blei innført, so me kan nærma oss til Gud. Sjå også Rom. 8,1—f.

Jesus gjekk gjennom nålauga, oppfylte lova i vår stad, elska Gud yver alle ting, og nesten meir enn seg sjølv, difor kan han fullkomen frelsa *dei som kjem til Gud ved han*. (Hebr. 7,24—8,2).

Jesus har opna oss *ein ny og levande vei* like inn i heilagdomen der Gud er, inn til Guds hjarta og barnekår hjå Gud, gjennom forhenget — alt som sto mellom Gud og oss, der han gjekk inn som fyregangsmann for oss.

Det er årsaka til at Jesus seier: «Eg er døra, ingen kjem til Faderen utan gjennom meg» (Johs. 14,6). For å halda oss til bilete Jesus bruka: Jesus gjekk veien gjennom nålauga, oppfylte lova, døydde for verda sine synder og sona dei med sitt dyre blod, og opna oss ein ny veg: *Frelst av nåde ved trua på Jesus*. Og det er den einaste veien til frelse, til å arva Guds rike.

Difor svara det Nye Testamente alltid den som spør: Kva skal eg gjera for å bli frelst? med orda: Tru på den Herre Jesus, så skal du bli frelst, du og ditt hus! (Ap.gj. 16,30—31) og (Ap.gj. 10.kap.)

Også denne porten er trong, og vanskeleg å koma gjennom for dei som eig mykje, og umogeleg for dei som prøver å grunna si eiga rettferd. Men den er rom nok for alle syndarar som erkjenner si synd og hjelpeløysa og vender seg til

Jesus og ber om nåde, som røvaren på krossen, tollaren i templet, syndarinna ved Jesus føter i Simons hus, og David, leiaren og kongen for Guds folk, som dreiv hor og tok liv for å sjula si synd. Der er også romt nok for deg, kven du så er eller kva du HAR GJORT. Kom til meg, så skal sjela di finna kvile, er Jesu ord til deg, kom til meg og høyr, så skal sjela di leva!

Nå er det atter snart jul, og me skal få minnast og høgtida den store gleda som skulle timast alt folket: *Dykk er i dag ein frelsar fødd!* Han er Kristus Herren. Frelsa er fullført, ein gong for alle, også for deg. Skal Jesus få vera med i din

heim? Eller lyt han vera utanfor? Han vil inn i hjarta ditt, og inn i livet ditt, og einaste då får du ei God og velsigna julefest.

Med disse orda vil eg og kona helsa alle vener og brør og systre i Kristus ei av Gud velsigna julehelg, og det same til alle kjende og ukjende lesarar av Lov og Evangelium. Slepp alt som bind og hindrar deg, vend deg til Jesus, og «så skal du få ein skatt i himmelen; kom så og fylg meg.» Då vil du få ei god jul og eit godt nytt år. Takk for året som snart er til ende.

Amund Lid

Strid for trua på evangeliet

Berre for dykkar livsferd so som verdigt er for Kristi evangelium, so eg, anten eg kjem og vitjar dykk eller er frå verande, kan høyra om dykk at de står faste i ein ande, so de med ei sjel strider med meg for trua på evangeliet. Filip. 1,27.

Her er berre to slags menneskehjarto, og menneske på jord, og to slags strid. Ein strid mot evangeliet, ein strid for evangeliet. Her er vi like i brennpunktet. Er det nokon som strid mot evangeliet? Er det nokon som ikkje vil ha med Herren å gjera, når verda skal gå under til slutt? Slik kan vi tenkja og spyrja.

Her treng kvar ein av oss be: «Bli hos meg kjære Herre Krist, jeg ellers går i blinde. Ser ei den vei hvor på jeg hist, kan fredens hjemstavn finne. Bli hos meg du all verdens lys, driv syndens mulm og dødens gys, I nåde fra mitt hjerte.»

Her kan ikkje mennesketanke og menneskevilje hjelpa oss, berre ordet frå Herrens munn. «Gå av stad og sei til dette folket: Høyr og høyr, men håtta ikkje! Sjå og sjå, men skyna ikkje! Gjer hjarta hardt på dette folket, gjer øyra døvhøyrdde og klin auga att, so det ikkje ser med auga eller høyrer med øyra eller skynar med hjarta, og vender om og vert lækt.» Esa. 6,9—10. Dette er ikkje tala til heidningar, men til Guds utvalde folk. Dette folk som meiner seg å strida for Herren og hans rike. Hadde profeten fått feil informasjon frå Herren? Nei, dei meinte seg å strida for Herren. Noko anna var utenkjeleg. Det same ser vi og hjå Saulus frå Tarsus, men ein strid i mot Gud og evangeliet. Difor seier profeten: Kven trudde det bodet me høyrde? Og kven syntte Herrens arm seg for? Dei fekk sjå og kjenne Herrens arm til

frelsa både Esaias og Saulus. «Ja, han er såra for våre brot, og sundbroten for våre synder, straffa låg på han, so vi skulde frå fred, og ved hans sår har vi fått lækjedom.» Esa. 53,5. «Han som ikkje visste av synd, har han gjort til synd for oss, so vi skal verta rettferdige for Gud i han.» 2. Kor. 5,21. Slik vitnar Saulus då Herrens arm hadde synt seg for han, og slege han til jorda.

Kjenner du noko til denne strid i mot evangeliet? Striden imot sanninga korleis du er og kva du har gjort, og kva du er? Har øyra ditt begynt å høyra, og auga ditt blitt opna så du ser deg sjølv i lyset frå Herren? Ja då lyt du av hjarta seia: Usel er eg! No er det ute med meg, for eg er eit menneske med ureine lippor. — Eller: Eg arme mennese! Kven skal fria meg frå denne dødens lekam?

Her er det ikkje tale om den lekamlege død, men den åndelege døde natur og gjerning og vilje. Menneske sin strid mot evangeliet, er som døden mot livet. Der det naturlege menneske får styra og råda der døyr livet. Men der menneske let seg bøya under Guds ord og vilje, der bringar evangeliet liv, fred, glede og rettferd.

Frå no av kjem menneske inn under nye livs vilkår. Det gamle har forgjengst, sjå alt er vorte nytt. Før var motstanden mot evangeliet innanfrå, no kjem det meir utanfrå. Slik som hovmodsynd. Du er ein god kristen du, du har opplevd frelsa på rette måte, du har vorte spotta for Guds namn skuld, og meir slikt. Du har vore til velsigning for dine medmenneske. Eller det er missmottet som bankar på og vil inn: Det nyttar

ikkje, ingen vil høyra på deg, Ingen får noko ut av ditt liv og vitnemål. Du har so lyst å vera lik dei andre, så går du som Judas til dei skriftlærde og farisearen med ditt pengebeger. Kva meiner de, dei hadde gode råd å gi, men det fekk svære fylgjer både for Judas og rådgevarane.

Sjå og på kong Akab, han vilde ikkje tru Elias og Mika profeten, men søkte det som passa hans eigen hug og vilje. Eller Demas som forlet Han av kjærleik til den noverande verda.

Trua på Jesus, evangeliet, måtte vika plassen i hjarta for denne verda sin Gud. For nokon i åpenbar synd og fråfall, for andre i hemmelig død, dei har forlate sin først kjærleik, har namn av å leva, men du er død. Du veit ikkje at du er ynkeleg, fatig, blind og naken.

Er det berre på alle andre dette kan passa, og ikkje på deg og meg! So vak då! For de veit ikkje tid eller time, når freistinga sin brotsjø vil draga deg under.

Strid med meg for trua på evangeliet, seier apostelen. Når vi ser det som han måtte gjennomgå for trua på evangeliet er det ikkje rart han skriv: «Eg har hug til å fara her i frå og vera med Kristus, for det er so ovleg mykje betre.» Men han vilde før lida, og strida endå ei tid så det kunde bli framgang og glede i trua for dei som høyrde evangeliet. Og ikkje nokon ting let dykk skrema av dei som stend imot og forkynner eit anna evangelium og i dag. Som fører mange på avveg og inn att under lova. Vi treng denne formaninga som aldri før. Der evangeliet har ført til nytt liv i hjarta vil sjelefienden inn att.

Det er sant og i dag: «Satan ei nåden deg unner.» Alle midlar vert brukt, ved freisting innanfrå, motstand, trengsel, synd og mykje vesaldom utanfrå. Men vi skal ikkje lata oss skrema av alt dette, seier ordet her. «Sidan de veit at dei same lidningar er lagde på brørne dykkar i verda. I verda har de trengsel, men ver hugheile, eg har vunne over verda.» For dykk vert det unnt, for Kristi skuld — Ikkje berre å tru på han, men og å lida for hans namn skuld, med di de hev den same strid som de såg eg hadde, og no høyrer at eg hev.» Filp. 1, 29—30.

Ja Guds-barnet er skjult under dei ringe kår her på jorda, slik Frelsaren var det.

«Når Jesu kjærlighet Kun rett betraktes,
Og verdens herlighet For intet aktes,
Når himlen er oss kjær Og lys og yndig,
:,: Da bliver Herrens hær, :,:
I striden myndig.

Gud være lov og pris, Ja ham alene,
som lot oss paradís Så dyrt fortjene!
Vår Jesu kamp og strid Til æreminne
:,: Vi vil vår korte tid. :,:
Stå fast å vinne.»

Odd Dyrøy.

Trofasthet i arbeidet

«og med villig hu tjener som for Herren og ikke som for mennesker.» (Efes. 6, 7)

Det er så mye kravmentalitet i blant oss i dag. Og streiker lammer samfunnet.

Mon vi ikke har glemt formaningen i dagens skriftord. Dette ordet ble endog skrevet i en tid hvor arbeidsforholdene var mye, mye verre enn i dag.

Vi er skapt til å arbeide, og et hvert ærlig arbeid er en tjeneste for Gud. Derfor har vi grunn til å spørre oss selv: Tåler vi Guds lys over et arbeide vi gjør, over hvordan vi bruker tiden vi er betalt for osv? Arbeider vi **som for Herren?**

Det er grunn til å tenke over disse spørsmålene. For også i vårt arbeid skal vi være Herrens vitner.

H.C.H.

